

"אמר רבי יוחנן עונתייתא: ברית כרותה היא! היגע בתלמודו בצנעה לא במהרה הוא משכח. מה טעם? 'ואת צנועים חכמה'"

מידת הצניעות היא מידה שמלווה את האדם בכל דרכיו. הגמרא מלמדת אותנו שהצניעות קשורה גם ללימוד תורה. אדם שלומד תורה שלא בצניעות הוא אדם שלומד כדי שכולם יראו שהוא לומד. כדי שישבחו אותו ויגידו כמה הוא צדיק וחכם. הוא לא לומד בגלל שהתורה היא נפלאה והוא רוצה שתיספג בדמו. העיניים שלו תמיד פוזלות מחוץ לספר כדי לראות מה אומרים עליו. לכן הוא יכול לשכוח את לימודו במהרה.

אך אדם שלומד בצנעה זהו אדם שבאמת רוצה להתחבר לתורה. הוא לומד בכוונה זכה ללא כל עירוב של כוונות זרות. אין ספק שלימוד כזה עושה רושם על הלומד. משנה ומרומם את חיו, ולכן הוא לא ישכח את לימודו במהרה מכיוון שהתורה הפכה להיות חלק ממנו. עליו שלמה אומר: "ואת צנועים חכמה". החוכמה, שהיא חוכמת התורה, מלווה את הצנועים ולא עוזבת אותם בכל אשר יפנו בחייהם.

חלוקת הלימוד למקרא, משנה ותלמוד – ב | הלכות

כפי שלמדנו, יש לחלק את שעות הלימוד היומיות לשלושה חלקים שווים: שליש למקרא, שליש למשנה והלכה, ושליש ללימוד טעמי ההלכה וסברותיה.

החלוקה הזו מתאימה לתחילת הלימוד, אבל לאחר שידע את התנ"ך יוכל להקדיש פחות זמן ללימודו, וכן לאחר שידע את ההלכה למעשה, יוכל להקדיש פחות זמן ללימודה, ואז עיקר לימודו יופנה לתלמוד, שהוא העיון בטעמי ההלכה והאגדה.

אמנם לדעת רבנו תם, הלומד כיום תלמוד בבלי יוצא ידי חובת לימוד שלושת התחומים. זאת מפני שהתלמוד הבבלי כולל הכול, שהרי מובאים בו פסוקים מן התנ"ך, משניות והלכות, וכמובן טעמים וסברות. הנוהגים כמותו יש להם על מה לסמוך, אבל רוב הפוסקים סוברים שיש להקדיש זמן מיוחד הן לתנ"ך והן להלכה, וכן פסקו הרמב"ם והשו"ע והב"ח ושו"ע הרב. (מתוך 'פניני הלכה', ליקוטים א')

"גדלתי במשפחה מסורתית". פתחה דנה את שיחתה. "למדתי בבית ספר דתי שהיה בשכונה, ובכיתה ד' הצטרפתי ל'בני עקיבא'. ואז קרה הדבר ששניה את חיי. המשפחה שלי קבעה לנסוע לפארק המים 'מימדיון'. כולם הגיעו. כולל החברים של ההורים שלי. יום לפני שנסענו, שירה, המדריכה שלי, התקשרה. 'שלום דנה, מה נשמע? יש מחר התנדבות, את באה?' 'אני לא יכולה', עניתי. 'אנחנו נוסעים למימדיון'. 'איזה כיף!', אמרה שירה. 'אולי אבוא איתך?', 'לא כדאי...' אמרתי בחשש. 'זה מעורב'. שירה נדהמה. 'לא כדאי לך ללכת', אמרה. 'זה לא צנוע לחשוף את עצמך לפני כולם'. היא הסבירה לי כמה הצניעות חשובה. עד כמה אני צריכה להתייחס לאישיות שלי ולא לתת למראה החיצוני שלי לבלבל אותי. עד כמה זה יכול לגרום לי להעצים את החיצוניות שלי ולגרום לאנשים להתייחס אלי רק בגלל המראה שלי.

לא ידעתי מה לעשות. מחד, כל המשפחה הלכת. מצד שני, עולם הערכים שלי עמד מנגד. בבוקר קמתי עם החלטה. 'אני לא באה', אמרתי להוריי. 'למה?' שאלו. 'מכיוון שהחלטתי לא ללכת לבריכה מעורבת'. נשארתי בבית. כל אותו היום היה לי קשה. לחשוב שכולם נהנים ואני כאן. שירה הצדיקה אירגנה את כל הבנות שבט והלכנו לחוף הנפרד בעיר. זאת הפעם הראשונה שהייתי בחוף נפרד. היה ממש כיף. המשפחה שלי נטעה פעמים נוספות. בהתחלה היה קשה שלא לנסוע איתם, אך לאחר כמה פעמים זה כבר לא היה קשה.

היום אני כבר לא מבינה איך יכולתי ללכת בחוסר צניעות לים מעורב. לא רק בגלל שהתורה אמרה, אלא בגלל שזה הטבע שלי! זה כבר חלק ממני. המדרש אומר "מה יונה זו צנועה, אף ישראל צנועים". צניעות זו לא רק אורך השרול. הצניעות היא מידה ישראלית שטבועה בנו. מידה זו טבועה במיוחד באישה. בכל אישה טבועה היכולת לא להתרשם מהעולם הסובב ולהיות נאמנה לעצמה. זה בטבע שלנו. התרבות מסביבנו מבלבלת אותנו לגמרי. היא משדרת לנו שכלל שנתעסק במראה החיצוני ובחוסר צניעות כך יהיה לנו יותר טוב. בנות רבות נופלות בפח. האמת היא הפוכה לגמרי, ואני אומרת לכן מניסיון. הרבה פעמים העיסוק המוגזם במראה החיצוני גורם להזנחה של פיתוח האישיות והנפש. האמת היא שצנוע זה יפה. שלהיות צנועה זה להיות מה שאנני!"

"וישאל בלעם את עיניו וירא את ישראל שוכן לשבטי", מה ראה? ראה שאין פתחי אוהלים מכונים זה לזה. אמר: "ראויים אלה שתשרה שכינה ביניהם". (בבא בתרא ס.)